

Nr. van het vonnis : 504

Nr. van het Parket : BG. 66.97.434/05-ST.

Nr. van het Repertorium :

**DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE
VEERTIENDE KAMER**

zetelende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

IN DE ZAAK, ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie :

tegen :

geboren te _____ op _____ kinesitherapeut,
wonende te _____ ;

bijgestaan door meester _____ en meester _____ loco meester
allen advocaat te _____

Verdacht van :

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1° en 7°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

- 1) door op het terrein, gelegen te _____ ten kadaster
gekend onder _____
in eigendom toebehorende aan _____
geboren te _____
op _____ kinesitherapeut, wonende te _____

oprichten van :

- een tuinhuis met zadeldak (3,08m x 2,12m)
- een houten berging (5,59m x 7,51m)
- een houten fietsberging (3,45m x 2,21m)

aanbouwen volume aan het tentvormige gebouw (9,86m x 8,20m)
wijzigen hoofdfunctie van voorlopig schuilpaviljoen naar woonbestemming (tentvormig gebouw),

2) en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben, te in de periode gaande van september 1994 tot en met 24 maart 1997.

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1° en 7°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A1.
door de instandhouding van de onder A1 omschreven toestand, te in de periode gaande van 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000).

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 1-6° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 04.06.2003 (B.S. 22.08.2003) , de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A1.
door de instandhouding van de onder A1 omschreven toestand, te vanaf 1 mei 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 17 februari 2006.

De rechtbank hemeemt de zaak in de huidige samenstelling van deze kamer.

Gelet op de dagvaarding aan de beklagde betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklagde in zijn antwoorden en verdediging.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

1. Beknopte uiteenzetting der feiten en voorafgaanden :

Onderhavige strafvordering werd aanhangig gemaakt naar aanleiding van een proces-verbaal van vaststelling d.d. 25 augustus 2005, opgesteld door een blijkens een aan het gerechtsdossier toegevoegd besluit van de provinciegouverneur d.d. 10 november 1993 hiertoe bevoegd ambtenaar.

Dit proces-verbaal werd bij schrijven van 10 oktober 2005 door het College van Burgemeester en Schepenen van _____ samen met een bij besluit van 16 september 2005 genomen herstellvordering overgemaakt aan het parket van de heer procureur des Konings, die hierop een summier opsporingsonderzoek liet uitvoeren.

Bij schrijven van 6 februari 2006 gaf de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur te kennen zich aan te sluiten bij de door het College van Burgemeester en Schepenen van _____ genomen herstellvordering.

Lopende de strafprocedure werd door het College van Burgemeester en Schepenen van _____ op 19 april 2006 het advies over de herstellvordering ingewonnen bij de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, die op 22 mei 2006 een niet-eensluidend advies uitbracht voor wat de aanpassingswerken voor de uitbreiding aan het schuulpaviljoen en wat het opzeggen van de domiciliëring betreft en een eensluidend advies, in zoverre de adviesaanvraag betrekking heeft op de overige aanpassingswerken.

Gelet op het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid besliste het College van Burgemeester en Schepenen van _____ in zitting van 16 juni 2006 om met betrekking tot de herstellvordering terug te komen op haar eerder genomen beslissing van 16 september 2005 en als herstelmaatregel te opteren voor het vorderen van aanpassingswerken van verwijdering van alle constructies op het terrein met herstel van de bodem tot 1 m. onder het maaiveld binnen de 6 maand onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro/dag, en deze 'nieuwe' herstellvordering bij de procureur des Konings te Brugge in te leiden na een vooraf nog opnieuw in te winnen advies bij de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Deze beslissing werd bij schrijven van 26 juni 2006 ter kennis gebracht van de heer procureur des Konings te Brugge, alsmede van beklagde en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die zich bij schrijven van 3 juli 2006 akkoord verklaarde met deze gewijzigde herstellvordering.

2. De strafvordering :

- 2.1. De vordering tot herstel inzake stedenbouw strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand, die met betrekking tot het onroerend goed door uitgevoerde werken of de gegeven bestemming is ontstaan (zie Cass., 22 februari 2005, T.M.R., 2005, afl. 3, 317).

Het strekt derhalve niet tot een vernietiging of herroeping van zakelijke rechten, zodat dergelijke herstellvordering niet aan de vereiste van inschrijving in de rand van de overgeschreven titel op het Hypotheekkantoor is onderworpen.

Vergeefs meent beklagde hiermee dan ook de onontvankelijkheid van de herstellvordering, en van de hierbij tevens aanhangig gemaakte strafvordering te kunnen invoeren.

- 2.2. Het proces-verbaal van 24 augustus 2005, op grond waarvan het opsporingsonderzoek is uitgevoerd, werd blijkens het aan het gerechtssdossier toegevoegd besluit van de provinciegouverneur d.d. 10 november 1993 opgesteld door een hiertoe bevoegd ambtenaar, zodat er geenszins aanleiding bestaat om te besluiten tot de nietigheid van dit proces-verbaal.

Voorts bewijst beklagde niet dat het stadsbestuur reeds vóór de op 24 augustus 2005 uitgevoerde controle kennis had van de alsdan vastgestelde inbreuken.

De verwijzing in dit verband door de verdediging naar het schrijven van 8 maart 1991, waarin de toenmalige Burgemeester mededeelde dat het College van Burgemeester en Schepenen in zijn zitting van 1 maart 1991 besliste de bestaande toestand te gedogen is terzake irrelevant, daar in dit na de weigeringsbeslissing van 28 december 1990 verstuurd schrijven enkel werd gealludeerd op het alsdan vastgesteld bouw misdrijf, waarbij in afwijking van de vergunning van 24 augustus 1973 een groter 'voorlopig' schuilpaviljoen op een gewijzigde inplantingsplaats werd opgericht. Naar aanleiding van de schenking door echtgenote van van het paviljoen met bosgrond in 1996 liet het stadsbestuur door notaris in de schenkingsakte trouwens uitdrukkelijk opnemen dat voor het paviljoen voor de staat, waarin het is opgericht en in stand wordt gehouden, geen bouwvergunning werd verkregen.

De vaststellingen bij proces-verbaal van 24 augustus 2005 hebben echter betrekking op het uitbouwen van het voorlopig schuilpaviljoen, waarvan de constructie zowel qua afmetingen als qua inplanting reeds afwijkt en verschilt van de destijds in 1973 goedgekeurde bouwplanner. (zie o.m. advies Hoge Raad voor het Herstelbeleid d.d. 22 mei 2006), naar een woning en op de oprichting van verschillende vrijstaande bergplaatsen (tuinhuis met zadeldak, houten berging/garagebox en houten fietsenberging).

Het gedogen van de permanente bewoning van het 'voorlopig' (niet vergund) schuilpaviljoen van circa 90 ca (in plaats van $9,86 \times 8,20 = 80,85 \text{ m}^2$ zoals voorzien in de stedenbouwkundige vergunning d.d. 24 augustus 1973), alsmede de jarenlange incohering van de onroerende voorheffing op dit als vakantieverblijf belast woongedeelte, doet derhalve geen afbreuk aan de bouwvertredingen, welke nadien werden begaan en op 24 augustus 2005 werden vastgesteld.

Het tijdstip van de vaststelling van de stedenbouwkundige inbreuken op 24 augustus 2005 tast dan ook geenszins de rechten van de verdediging aan, te meer beklagde bekend was met de weigeringsbeslissingen van het College van Burgemeester en Schepenen tot verbouwing d.d. 28 december 1990 en 27 maart 1992, en desalniettemin overging tot de oprichting van niet vergunde constructies en hij zijn grieven tegen het betreffende stuk heeft kunnen uiten en tijdens zijn verhoor op 30 november 2005 de uitbreiding van de oorspronkelijke woonst tot de situatie, zoals vastgesteld door de dienst Urbanisatie op 24 augustus 2005, alsdusdanig trouwens niet betwistte.

- 2.3. Beklaagde betwist voorts de tenlasteleggingen, in zoverre ze betrekking hebben op de wijziging van de hoofdfunctie van voorlopig schuilpaviljoen naar woonbestemming en het instandhouden van deze functiewijziging.

Hij houdt hierbij voor dat hij het onroerend goed reeds in 1983 tot permanente bewoning van zichzelf en zijn gezin in gebruik heeft genomen. Deze éézijdige bewering wordt door beklagde echter niet met stukken gestaafd en overigens tegengesproken door de datum van inschrijving in het bevolkingsregister van beklagde werd blijkens het inlichtingsbulletin en het lopende de strafprocedure aan het gerechtsdossier toegevoegd overzicht van de datum van in- en uitschrijving van beklagde en zijn gezin immers slechts vanaf 26 oktober 1984 ingeschreven op zijn huidige domicilieadres te ko- mende van de waar hij sinds 9 mei 1973 ingeschreven stond. Zijn echtgenote, stond eveneens pas vanaf 26 oktober 1984 op voormeld adres ingeschreven, en zijn kinderen vanaf 27 februari 1988, vanaf 23 september 1990 en vanaf 18 augustus 1992. Zij hebben dit domicilieadres op 28 juli 2000 verlaten, zodat sinds die datum nog alleen beklagde op dit adres woont.

Beklaagde bewijst ook geenszins dat hij reeds in 1983 werd aangeschreven met betrekking tot de onroerende voorheffing van dit onroerend goed. De in dit verband neergelegde aanslagbiljetten staan allen op naam van zijn ouders, en hebben betrekking op artikelnummer van de kadastrale legger, alwaar de perceelnummers van het betrokken onroerend goed artikel nr. van de kadastrale legger dragen.

De gebruikswijziging heeft derhalve wel degelijk plaatsgevonden na de inwerkingtreding op 9 september 1984 van het besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 17 juli 1984, waarin in uitvoering van het decreet d.d. 28 juni 1984 werd bepaald welke gebruikswijzigingen vergunningsplichtig zijn. Dit besluit van de Vlaamse Executieve werd met terugwerkende kracht tot op de dag van het regeringsbesluit van 14 april 2000 integraal opgenomen in artikel 192 bis DRO, ingevoegd bij decreet van het Vlaams Parlement d.d. 21 november 2003 dat bij arrest van 8 maart 2005 (T.M.R. 2005, blz. 289-292) de grondwettigheidstoets van het Arbitragehof heeft doorstaan (zie Sabine LUST, Het Arbitragehof en het ruimtelijkordeningsrecht, die Keure, 2006, blz. 105-113).

In strijd met wat beklaagde in besluiten voorhoudt is aan de hand van de neergelegde stukken (bouwvergunning d.d. 24 augustus 1973 en hiertoe ingediend bouwplan) duidelijk op te maken dat de oorspronkelijke constructie enkel bestemd en vergund werd als voorlopig schuilpaviljoen met indeling van de benedenverdieping in een schuilplaats, een kleedkamer en een materiaalopslagplaats en hieraan geenszins een woonfunctie werd toegemeten.

De niet vergunde constructies werden opgetrokken in een binnen het gewestplan (KB 7-4-1972) alsdusdanig aangewezen parkgebied en zijn strijdig met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan en zijn gelegen binnen de grenzen van een gebied, dat in de landschapsatlas aangeduid staat als ankerplaats

zodat er geen twijfel over kan bestaan dat in casu de wijziging van gebruik wat de hoofdfunctie betreft, of anders uitgedrukt de functiewijziging, van het opgetrokken niet vergund tentvormig gebouw van voorlopig schuilpaviljoen naar permanente woonbestemming wegens zijn ligging in toepassing van artikel 192 bis, 4° DRO aan vergunningsplicht was onderworpen.

- 2.4. Gelet op de datum, waarop volgens de verklaring van beklaagde tijdens zijn verhoor op 30 november 2005 de in de tenlastelegging A1 beschreven niet vergunde constructies werden opgetrokken en bij afwezigheid van hiermee strijdige objectieve gegevens, is de strafvordering voor wat de tenlastelegging A1 in toepassing van artikel 21 V.T. Sv. verjaard, aangezien vóór het proces-verbaal van 24 augustus 2005 en het daaropvolgend summier opsporingsonderzoek geen tijdige stuitingsdaad werd gesteld.

Dit geldt evenzeer voor de wijziging van de hoofdfunctie van voorlopig schuilpaviljoen naar woonbestemming in het opgetrokken tentvormig gebouw, aangezien het misdrijf van uitvoering van een niet vergunde maar vergunningsplichtige functiewijziging een aflopend misdrijf is, dat wordt voltrokken op het ogenblik dat zonder de vereiste voorafgaande vergunning de nieuwe woonfunctie aan het opgetrokken onroerend bebouwd goed werd gegeven (cfr. Cass., 2 mei 2006, rolnummer www.cass.be).

De strafvordering is evenwel niet verjaard voor wat de tenlasteleggingen A2, B en C betreft, aangezien de instandhouding van deze niet vergunde constructies en niet vergunde wijziging van de hoofdfunctie van voorlopig schuilpaviljoen naar woonbestemming een voortdurend misdrijf is, waarvoor de depenalisering, voorzien in artikel 146 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gelet op het gebied waarin de niet vergunde constructies in toepassing van artikel 146 al. 4 van voornoemd decreet zijn gelegen (parkgebied werd hierin opgenomen in de als ruimtelijk kwetsbare opgesomde gebieden), niet geldt.

Beklaagde pleegde de feiten sub A2, B en C met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65, 1° Sw. slechts één straf dient te worden uitgesproken.

Hij overtrad wetens en willens de vigerende voorschriften inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw door spijs de hem regelmatig ter kennis gebrachte weigeringsbeslissingen van het College van Burgemeester en Schepenen tot verbouwing d.d. 28 december 1990 en 27 maart 1992 na uitputting van de rechtsmiddelen hiertegen bij de Bestendige Deputatie en de Minister desalniettemin over te gaan tot oprichting van de in de tenlastelegging A1 omschreven niet vergunde constructies en tot wijziging van de hoofdfunctie van oorspronkelijk voorlopig schuilmaviljoen in permanente woonbestemming en het sindsdien onafgebroken instandhouden van deze onrechtmatige toestand.

Gelet op de ernst der lastens beklagde weerhouden feiten, zomede zijn halstarrige houding en de duur van instandhouding van de onrechtmatige toestand, kan op het in ondergeschikte orde door beklagde geformuleerd verzoek om hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling niet worden ingegaan.

Een geldboete, zoals hierna bepaald, dient beklagde de ernst van de lastens hem weerhouden feiten te doen inzien, en hem aan te zetten in de toekomst voortaan de voorschriften inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw strikt na te leven en de beslissingen van de administratieve rechtscolleges te respecteren.

Beklagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf, of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden, zodat hij in de voorwaarden verkeert voor uitstel van tenuitvoerlegging overeenkomstig artikel 8, § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals meermaals gewijzigd.

Aangezien beterschap in zijn hoofde mag verhoopt worden en gelet op zijn blanco strafregister, verleent de rechtbank uitstel van tenuitvoerlegging met betrekking tot de helft van de op te leggen geldboete in de mate, zoals hierna verder uiteengezet.

Met betrekking tot de toepassing van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoer van de euro :

De feiten werden gepleegd vóór, op en na 1 maart 2004, zodat wat betreft de uit te spreken geldboete deze rechtstreeks in euro dient te worden uitgedrukt en de opdecimes gebracht worden op vijfenveertig bij toepassing van artikel 36 van de wet van 7 februari 2003.

3. De herstellvordering :

- 3.1. Sinds het arrest van het Arbitragehof d.d. 19 januari 2005 (N.W., 2005, afl. 101, 204) zijn thans met de oprichting van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en de goedkeuring van het huishoudelijk reglement (zie besluiten van de Vlaamse Regering d.d. 22 juli en 16 december 2005) voor alle herstellvorderingen voorafgaand een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist.

Volgens het Hof van Cassatie in zijn arrest d.d. 5 september 2006 (Rolnr. www.cass.be) vormt niet het tijdstip van de beoordeling van de herstellvordering door de rechtbank vóór of na de inwerkingtreding van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, maar de datum van indiening van deze herstellvordering door het bestuur vóór of na deze inwerkingtreding het criterium van onderscheid voor de toepassing van hetzij artikel 149 § 1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999, hetzij de overgangsbepaling van artikel 198bis Stedenbouwdecreet 1999.

De herstellvordering voor de strafrechter is echter afhankelijk van de beslissing van het parket om al dan niet te vervolgen (cfr. Arbitragehof, 28 maart 2002, T.M.R., 2002, afl. 3, 233), en wordt derhalve slechts bij de strafrechter door de strafvordering ahangig gemaakt.

- 3.2. De herstellvordering werd in casu ingesteld door het op 1 maart 2006 aan beklaagde betekend dagvaardingsexploot, hetzij derhalve na de inwerkingtreding van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Door het College van Burgemeester en Schepenen van werd pas lopende de strafprocedure op 19 april 2006 het advies ingewonnen bij de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, die op 22 mei 2006 een deels niet-eensluidend advies en een deels eensluidend advies uitbracht.

Het College van Burgemeester en Schepenen heeft daarop als herstellvorderende overheid haar oorspronkelijk in zitting van 16 september 2005 genomen herstellvordering aan dit advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid aangepast en in zitting van 16 juni 2006 als herstellmaatregel geopteerd voor het vorderen van aanpassingswerken van verwijdering van alle constructies op het terrein met herstel van de bodem tot 1 m. onder het maaiveld binnen de 6 maand onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro/dag.

Deze aangepaste herstellvordering impliceert derhalve ook de verwijdering van het oorspronkelijk tentvormig voorlopig schuilpaviljoen, dat volgens de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in zijn advies d.d. 22 mei 2006 als niet vergund moet worden beschouwd, omdat deze opgerichte constructie zowel qua afmetingen als qua inplanting van de goedgekeurde bouwplannen verschilt.

Dergelijke herstellvordering, die gelet op het deels niet-eensluidend uitgebracht advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid werd genomen, dient onmiskenbaar als een 'nieuwe' herstellvordering te worden aanzien en vereist derhalve het opnieuw voorafgaand inwinnen van het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, te méér deze vordering wat het niet vergund voorlopig schuilpaviljoen betreft niet kan worden gént op de strafvordering, die slechts betrekking heeft op de nadien later opgerichte constructies (tuinhuis met zadeldak, houten berging, houten fietsberging en aanbouwen volume aan het tentvormig gebouw).

Het College van Burgemeester en Schepenen was zich hiervan trouwens bewust, aangezien in het schrijven naar de Procureur des Konings d.d. 26 juni 2006 waarbij deze nieuwe herstellvordering ter kennis van het Openbaar Ministerie werd gebracht, meteen uitdrukkelijk werd gesteld:

«De vordering zal bij uw ambt ingeleid worden, na eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, opnieuw aan te vragen, na akkoord van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur met de nieuw gevorderde herstelmaatregel».

- 3.3. Vermits in casu de herstellvordering voor de strafrechter werd ingesteld na de inwerkingtreding van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, diende hiervoor in toepassing van artikel 149 § 1 van het decreet d.d. 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening voorafgaand het eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid te worden ingewonnen.

De oorspronkelijke herstellvordering, genomen in zitting van 16 september 2005, en bij brief van 10 oktober 2005 door het College van Burgemeester en Schepenen van _____ bij het parket ingeleid, beantwoordde derhalve niet aan deze wettelijke vormvereiste op het ogenblik dat deze herstellvordering voor de strafrechter aanhangig werd gemaakt.

Zij stuitte trouwens nadien op het deels niet-eensluitend door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid uitgebracht advies d.d. 22 mei 2006, en werd bijgevolg niet rechtsgeldig ingesteld.

Dit geldt a fortiori ook voor de nieuwe herstellvordering, in zitting van 16 juni 2006 door het College van Burgemeester en Schepenen van _____ genomen, waaromtrent nog het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid dient te worden ingewonnen.

OM DEZE REDENEN :

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid :

artikelen 2, 3, 40 en 100 van het strafwetboek;

artikelen 44 § 1-1° en 7°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29.03.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996 (B.S. 15.03.1997);

artikelen 42 § 1-1° en 7°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996 (B.S. 15.03.1997);

artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 1-6°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18.05.1999 (B.S. 8.06.1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28.09.1999 (30.09.1999), 26.04.2000 (B.S. 29.04.2000), 13.07.2001 (B.S. 3.08.2001), 8.03.2002 (B.S. 23.03.2002) en 4.06.2003 (B.S. 22.08.2003);

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935;

artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van strafvordering.

Alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde en be-
wezen wetsartikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart het feit A1 in hoofde van de gedaagde vervallen ingevolge verjaring.

Verklaart de feiten A2, B en C bewezen en,

Zegt dat er geen redenen voorhanden zijn om aan de gedaagde de gunst te verlenen van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en wijst deze vraag af als ongegrond.

Veroordeelt de gedaagde hoofdens de feiten A2, B en C samen tot een geldboete van TWEEHONDERD EURO (200,00 EURO).

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door de wetten van 22 december 1989, 25 juni 1975, 2 juli 1981, 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, het artikel 1-2° van de wet van 24 december 1993, en de artikelen 4-1° en 9 van de wet van 26 juni 2000 en artikel 36 van de wet van 7 februari 2003, voormelde geldboete met vijfenvestig deciemmen verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op DUIZEND HONDERD EURO (1.100,00 EURO).

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden.

Stelt vast dat de veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een crimi-
nele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4
van de wet van 10 februari 1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is
om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhoppen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet
van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld
wordt voor een termijn van drie jaar voor wat betreft de helft van de uitgesproken
geldboete en de daarmee gepaard gaande vervangende gevangenisstraf.

Verklaart de herstelvordering in zoverre gesteund op de in zitting van 16 september
2005 en 16 juni 2006 door het College van Burgemeester en Schepenen van
genomen besluiten, onontvankelijk.

Verwijst de veroordeelde tot het betalen van de kosten van het geding, in zijn ge-
heel begroot op honderd zevenentwintig euro negenennegentig cent (127,99 eu-
ro), kosten die het gevolg zijn van de door hem gepleegde feiten.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van vijfentwin-
tig euro (25,00 euro) zoals bepaald bij artikel 1 van het K.B. dd. 25 juli 1992, in
uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992, zoals gewijzigd door artikel
1 K.B. dd. 23 december 1993 en door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001.

Verplicht de veroordeelde daarenboven om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van vijftwintig euro + 45 opdecimen = **honderd zevenendertig euro en vijftig cent** (137,50 euro) te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden (artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, B.S. 20 februari 1987, artikelen 1, 2° en 3 van de wet van 24 december 1993, artikelen 2, 4-1°, 9 van de wet van 26 juni 2000, artikel 36 van de wet van 7 februari 2003 en het K.B. van 31 oktober 2005, B.S. 7 december 2005).

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vijf maart tweeduizend en zeven.

Waar zetelden :

rechter, waarnemend voorzitter, zetelend bij wettig belet van de titularis, ouder in rang van benoeming;

rechter,

rechter in de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, aangewezen bij bevelschrift van de heer voorzitter van voornoemde rechtbank d.d. 28 februari 2007 om verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van het vonnis waarover zij mede heeft beraadslaagd, te vervangen (artikel 779, al. 2 Ger.W.);

eerste substituut procureur des Konings;

griffier.